

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1739	Μεγάλη Δευτέρα βράδυ 9 Ἀπριλίου 2012 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Μία εἰκόνα τῆς ὑποκρισίας

«Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταί» (Ματθ. 23,13)

Θὰ ἔπρεπε, ἀγαπητοί μου, νὰ σιωπῶ συναισθανόμενος τὴν ἀτέλεια καὶ ἀμαρτωλότητά μου. Ἐν τούτοις, ἀκούγοντας σήμερα τὰ τροπάρια τῆς Ἐκκλησίας μας ποὺ τονίζουν ὅτι ὁποῖος ἔχει κάποιο τάλαντο δὲν πρέπει νὰ τὸ κρύβῃ, ἀλλὰ νὰ ἐξαγγέλλῃ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ («**κατάγγελλε τὰ θαυμάσια αὐτοῦ**» Μ. Τρ. δοξ. αἰν.), αἰσθάνομαι χρέος νὰ πῶ λίγα λόγια.

***

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅπως λέει ἓνα τροπάριο, εἶνε «ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτούς...» (ὄρθρ. Μ. Σαβ., ἐγκώμ. στάσι α'). Ὅταν λέει «ὠραῖος» δὲν ἐννοεῖ ἀπλῶς τὴν φυσικὴ του ὄψι· ἐννοεῖ προπαντὸς τὸ ἠθικὸ μεγαλεῖο τοῦ προσώπου του. Καὶ ὁ ἀγιώτερος ἄνθρωπος ἔχει ἐλαττώματα, ἐνῶ ὁ Χριστὸς δὲν ἔχει **κανένα ἐλάττωμα**. Εἶνε τέλειος ἐν πᾶσι. Ἀπὸ τὰ ἀγία του χεῖλη δὲν βγῆκε ποτὲ ἄστοχος λόγος. Ὅ,τι ἔλεγε ἦταν ζυγισμένο, μετρημένο. Ἡ ἀγάπη του ἀνέκφραστη. Ἀγάπησε ὅλους· ἐνηγκαλίσθη καὶ εὐλόγησε τὰ παιδιά, παρηγόρησε θλιμμένες γυναῖκες, δέχθηκε κάθε μετανοοῦντα ἀμαρτωλὸ μὲ πατρικὴ στοργή.

Καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀκόμα ποὺ τὸν ἀδίκησαν συμπεριφέρθηκε μὲ εὐγένεια. Στὸν Ἰουδα, ὁ ὁποῖος τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης ἐπὶ κεφαλῆς ἀποσπάσματος πῆγε στὴ Γεθσημανὴ καὶ τὸν πρόδωσε μὲ φίλημα, ὁ Χριστὸς δὲν μίλησε μὲ ἀγανάκτησι, δὲν τὸν εἶπε προδότῃ ἢ κάποια ἄλλη παρόμοια λέξι ἀπὸ ἑκείνες ποὺ λέμε ἐμεῖς ἂν μᾶς πειράξουν, ἀλλὰ τὸν προσφώνησε γλυκύτατα: «Ἐταῖρε (=φίλε), ἐφ' ᾧ πάρει», κάλε αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο ἦρθες (Ματθ. 26,50). Στὸν δοῦλο ἐκεῖνον ἐπίσης –ἐναν ἐλεεινὸ κόλακα– ὁ ὁποῖος στὸ δικαστήριό τοῦ Ἄννα καὶ τοῦ Καϊάφα σήκωσε τὸ βρωμερὸ χέρι του καὶ τὸν ἐρράπισε, εἶπε μόνο: «Εἰ κακῶς ἐλάλησα, μαρτύρησον περὶ τοῦ κακοῦ· εἰ δὲ καλῶς, τί με δέρεις;» (Ἰω. 18,23). Αὐτὸς ἦταν ὁ Χριστὸς μας.

Ἀπόψε ὅμως τὸ εὐαγγέλιο παρουσιάζει μία

ἄλλη ὄψι τοῦ Κυρίου. Νομίζω, ἐγὼ τοῦλάχιστον, ὅτι ἀστράφτει καὶ βροντᾷ. **Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ βγαίνουν δέσμες ἐλεγκτικοῦ λόγου**, ἀπὸ τὰ χεῖλη του πέφτουν ἀστροπελέκια. Καὶ τὰ ἀστροπελέκια εἶνε ὁ ἐλεγχος τῶν γραμματέων καὶ φαρισαίων, τὰ ὁκτῶ ἐκεῖνα «**οὐαὶ**» (βλ. Ματθ. 23,13-32). «Οὐαὶ» θὰ πῆ «ἀλλοίμονο». Καὶ γιατί ἄραγε τοὺς ἤλεγξε; Γιὰ μία φοβερὴ κακία ποὺ εἶχαν, τὴν ὑποκρισία. «**Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταί...**», λέει (Ματθ. 23,13). Τοὺς ἐλέγχει ὁ Κύριος, διότι ἄλλοι ἦταν καὶ ἄλλοι ἐφαίνοντο.

Ἄς ποῦμε λίγα λόγια γιὰ τὴν ὑποκρισία.

***

Τὴν ὑποκρισία τὴ βλέπουμε **καὶ σήμερα**, ἀγαπητοί μου, στὸ μάταιο αὐτὸ κόσμο. Θέλετε **μερικὰ παραδείγματα ὑποκριτῶν**; Ἐνας λόγου χάριν εἶνε φιλάργυρος· ἀλλ' ἐνῶ ἀγαπᾷ τὰ τριάκοντα ἀργύρια, προσπαθεῖ ἐν τούτοις μὲ ὠρισμένες ἐξωτερικὲς πράξεις, κάποιες μικρὲς ἐλεημοσύνες ποὺ κάνει, κάτι ψίχουλα ποὺ δίνει, νὰ φανῆ φιλόανθρωπος καὶ ν' ἀφήσῃ μιὰ εἰκόνα εὐεργέτου. Εἶνε πάλι κάποιος ἄλλος ὁ ὁποῖος εἶνε ἄπατρις, δὲν ἀγαπάει τὴν πατρίδα, τὸ παρελθόν του μαρτυρεῖ ὅτι μισεῖ τὸ ἔθνος. Ἐν τούτοις τὸν βλέπεις νὰ κρύβῃ τὸ ἀληθινὸ φρόνημά του, νὰ παίρνῃ ἄλλο ὕφος, νὰ φορῆ προσωπεῖο καὶ νὰ παρουσιάζεται ἔτσι δημοσίως, νὰ δημιουργῆ καὶ πατριωτικὴ κίνησι, καὶ πίσω ἀπὸ αὐτὴν νὰ καλύπτονται καταχθόνια σχέδια· κάτω ἀπὸ τὸ προσωπεῖο πατριωτικῶν σωματείων κρύβονται κάποτε καταχθόνια σχέδια πρὸς διάλυσιν τῆς ἱστορικῆς μας πατρίδος. Φιλάργυρος, καὶ ἐμφανίζεται ὡς ἐλεήμων· ἐχθρὸς τῆς πατρίδος, καὶ παρουσιάζεται ὡς πατριώτης. Ὁ ἄλλος, ἐνῶ εἶνε ἀσεβὴς καὶ δὲν ἔχει καμμία σχέσι μὲ τὸ Θεό, γιὰ νὰ ἔχη ὅμως τὴν ψῆφο τῶν θρησκευομένων, ἐμφανίζεται σὲ ἐκκλησίες, κάνει τὸ σταυρό του, ἀνάβει κεριά, δείχνει ὄψι θρήσκου ἀνθρώπου,

ἐνῶ στὰ βάθη του δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ οὐσιώδες· ὅλα εἶνε ἀπλῶς ἓνα ἐπικάλυμμα.

Ἡ ὑποκρισία ἔχει σχέσι μὲ τὸ θέατρο. Στὴν ἀρχαία τραγωδία οἱ ἠθοποιοὶ ἐλέγοντο *ὑποκριταί*. Βλέπεις π.χ. ἐπάνω στὴ σκηνὴ ἓναν πάμπτωχο, ποὺ δὲν ἔχει οὔτε σπίτι οὔτε περιουσία, καὶ ξαφνικὰ τὸν ντύνουν βασιλιᾶ· κι ἀνοίγει ἡ αὐλαία καὶ παρουσιάζεται ὡς Μέγας Ἀλέξανδρος. Καὶ στὴν καθημερινὴ ζωὴ ὅμως, ὅπως λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, οἱ ἄνθρωποι **παίζουμε ἓνα θέατρο**· ἄλλοι εἴμαστε, καὶ ἄλλοι φαινόμαστε. Μοιάζουμε μὲ ἓνα ἐπίχρυσο σκεῦος ποῦ, ἐὰν ξύσης μὲ τὸ νύχι σου τὴν ἐπιφάνεια, ἀπὸ κάτω εἶνε σίδηρο, χαλκός, ὕλη εὐτελής. Ἐπίχρυσωμένα ἀγγεῖα φαινόμαστε κ' ἐμεῖς. Ὁ ὑποκριτὴς ὑπενθυμίζει τὸ μῦθο τοῦ Αἰσώπου ποῦ λέει, ὅτι μιὰ ἀλεποῦ, γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τὶς κόττες καὶ νὰ τὶς φάῃ, πῆγε στὸ κοττέτσι ντυμένη σὰν γιαντρός καὶ ζήτησε νὰ τῆς ἀνοίξουν γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τὶς ἄρρωστες κόττες· εὐτυχῶς ὅμως, βλέποντας τὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ τῆς, τὴν κατάλαβαν καὶ γλύτωσαν.

Ἀλλὰ ἡ καλύτερη ἀπεικόνισι τῶν ὑποκριτῶν εἶνε αὐτὴ ποὺ κάνει ὁ Κύριος στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Ὁ ὑποκριτὴς, λέει, μοιάζει μὲ **ἀσβεστωμένο τάφο**, ποὺ ἀπ' ἔξω γυαλίζει, ἀλλ' ὅταν σηκώσῃ τὴν πλάκα, ἀπὸ κάτω εἶνε κόκκαλα νεκρά, σάρκες σαπισμένες καὶ κάθε ἀκαθαρσία καὶ δυσωδία. Ἔτσι εἶνε ὁ ὑποκριτὴς· ἀπ' ἔξω φαίνεται ἐνάρετος, ἀλλ' ἀπὸ μέσα εἶνε γεμᾶτος ἀπὸ κάθε παρανομία (βλ. Ματθ. 23,27-28).

Ἡ ὑποκρισία κάνει τὴν ἐμφάνισι τῆς **σὲ διαφόρους τομεῖς τοῦ βίου**.

● **Στὸ γάμο.** Μοῦ ἔλεγε ἓνας νιόπαντρος· Ἡ γυναίκα στὰ μάτια μου φάνταζε σὰν ἄγγελος· τώρα βλέπω ὅτι δὲν εἶνε ἔτσι... Τὸ ἴδιο ἰσχύει γιὰ τὶς κοπέλλες. Ἔνας Ἀμερικᾶνος, μὲ τὰ δαχτυλίδια καὶ τὸ ἀμάξι του, πῆγε στὶς Πρέσπες, ἀπέσπασε ἀπὸ ἄλλον ὑποψήφιο μιὰ κόρη, τὴν παντρεύτηκε καὶ ἔφυγαν γιὰ τὸ Σικάγο. Ὅλοι τὴν καλοτύχιζαν. Δὲν περνάει ὅμως μῆνας καὶ ἡ νύφη εἰδοποιεῖ τὸν πατέρα τῆς· Ἔλα νὰ μὲ πάρῃς! Τί ἀπεδείχθη· ὁ γαμπρὸς ἦταν γκάγκστερ καὶ τὴ νύχτα πῆγε νὰ τὴν πνίξῃ... Μιὰ φορὰ πῆγα σὲ κάποιο σπίτι. Πρὶν χτυπήσω ἀκούω μέσα πάταγο, μάλωναν - χτυπιόντουσαν, καὶ κοντοστάθηκα. Ὅταν ἐν τέλει μοῦ ἀνοιξαν, τὸ ἀντρόγυνο παρουσιάστηκαν σὰν ἄγγελοι, μὲ προσωπεῖο εὐγενείας ποῦ κρύβει τὴν ἀγριότητα.

● **Στὸ ἐμπόριο.** Προϊόντα εὐτελῆ, ἢ δευτέρας καὶ τρίτης διαλογῆς, παρουσιάζονται καὶ πωλοῦνται στὴν ἀγορὰ ὡς τὰ καλύτερα.

● **Στὴν συλλογικὴ δρᾶσι.** Στὴν Ἀθήνα ἔγινε ἓνα συνταρακτικὸ γεγονός. Ἐμφανίστηκε ἓνας

σύλλογος ὡς φιλανθρωπικός, πολλοὶ ἀπατήθηκαν καὶ ἔγιναν μέλη. Ἀνήγγειλε, ὅτι γιὰ τοὺς σκοποὺς του θὰ κἀνὴ παράστασι καὶ μαζεῦτηκε κόσμος. Καὶ τὰ μεσάνυχτα, ὡς ἔκπληξι, τί παρουσίασαν; Συγχωρῆστε με ποῦ θὰ τὸ πῶ· μία γυμνὴ ποῦ ἄρχισε νὰ χορεύῃ! Ἀπὸ τότε ἔπεσε τὸ προσωπεῖο· φάνηκε ὅτι ὁ δῆθεν φιλανθρωπικός σύλλογος ἦταν πορνικός.

● Ἐποικρισία πρὸ παντὸς **στὴν πολιτικὴ**. Ἐλάχιστοι δυστυχῶς εἶνε οἱ πολιτικοὶ ποῦ λένε τὴν ἀλήθεια στὸ λαό. Ἔνας μάλιστα –μὴν ἀναφέρω τὸ ὄνομά του–, ποὺ παρουσιάζεται ὡς σπουδαῖος, σὲ στιγμὲς εἰλικρινείας ὠμολόγησε· «Στὴν πολιτικὴ ὑπάρχουν πράγματα ποῦ λέγονται ἀλλὰ δὲν γίνονται, καὶ πράγματα ποῦ γίνονται ἀλλὰ δὲν λέγονται». Αὐτὸς εἶνε ὁ ὑποκριτὴς.

● Σὲ διεθνὲς τέλος ἐπίπεδο τὴν ὑποκρισία ἀσκεῖ ἡ **διπλωματία**. Ὅταν ἀκούτε γιὰ διπλωμάτες, αὐτοὶ εἶνε οἱ μεγαλύτεροι ψεῦτες· ἡ διπλωματία εἶνε ἐπιστῆμη τοῦ ψεύδους. Ἡ πατρίδα μας, ποῦ πίστεψε σὲ ὑποσχέσεις τῶν μεγάλων, εἶνε θῦμα τῆς διπλωματικῆς ὑποκρισίας. Ἄν αὐτοὶ πραγματοποιοῦσαν τὶς ὑποσχέσεις τους, σήμερα καὶ ἡ Κύπρος καὶ ἡ Βόρειος Ἡπειρος θὰ ἦταν ἐλεύθερες.

Πόσο ἀληθινὸς εἶνε ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ «*Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταί!*»! **Ἡ ὑποκρισία εἶνε μεγάλη ἁμαρτία.**

* * *

Ἄν τώρα, ἀδελφοί μου, ἐρευνήσουμε καὶ τὸν ἑαυτὸ μας κατὰ τὴν προτροπὴ τῶν προγόνων μας «*ἔνδον σκάπτε*», ὅλοι **θὰ βροῦμε μέσα μας ὑποκρισία**. Τὸ μικρόβιο εἶνε στὶς καρδιὰς καὶ τῶν παιδιῶν. Ὁ αἰώνας μας μάλιστα διακρίνεται γιὰ τὴν ὑποκρισία του. Κι ἂν ἐρχόταν πάλι ὁ Χριστός, ὄχι ὀκτῶ ἀλλὰ ὀκτακόσια καὶ ὀκτῶ ἑκατομμύρια «*οὐαὶ!*» θὰ μᾶς ἔλεγε.

Νὰ συναισθανθοῦμε ὅτι ζοῦμε στὸ ψέμα καὶ νὰ προσπαθήσουμε **νὰ γίνουμε εἰλικρινεῖς**. Ἡ εἰλικρίνεια εἶνε ἡ βᾶσι τῆς ζωῆς. Ἐὰν ἀφαιρέσουμε τὴν εἰλικρίνεια, δὲν ὑπάρχει κοινωνία.

Ἄς **ἀναστενάξουμε**, διότι ζοῦμε μὲ προσωπεῖα καὶ παίζουμε θέατρο. Τὸ θέατρο αὐτὸ θὰ λήξῃ. Τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως τὰ προσωπεῖα θὰ πέσουν, ἡ κρίσις θὰ εἶνε αὐστηρὰ καὶ θ' ἀκούσουμε· «*Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηγορημένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον...*» (Ματθ. 25,41).

Ὁ κόσμος ζῆ στὸ ψέμα. Ὁ Κύριος δίδαξε τὴν εἰλικρίνεια. «*Ἔστω ὁ λόγος ὑμῶν ναὶ ναί, οὐ οὐ*», εἶπε (Ματθ. 5,37). Ὅπως ἐκεῖνος ἔλεγε τὸ σκότος σκότος καὶ τὸ φῶς φῶς, ἔτσι κ' ἐμεῖς **νὰ λάμπουμε ἀπὸ εἰλικρίνεια**, γιὰ ν' ἀξιωθοῦμε τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**